

Legge: Kolpaads

T = 6'50"

8.10.97

SIM-4°A I APP.

08-1132 D lru 3 sru

1132/D

Scuola Superiore di Lingue Moderne per Interpreti e Traduttori
Esami di profitto - Interpretazione simultanea NL-IT 2° anno
Sessione - 1° appello A.A. 1996/1997

3-019

buttimare
Patiñ, fungerend voorzitter van de Raad. - Ik dank u zeer dat ik vandaag in uw midden het woord mag voeren over de belangrijke verjaardag die wij dit jaar vieren, namelijk het 40-jarig bestaan van het Verdrag van Rome.

Mijnheer de Voorzitter, geachte afgevaardigden, de Europese geschiedenis is geen verzameling van op zichzelf staande gebeurtenissen. De loop van de geschiedenis is vaak grillig, soms vooruit, soms achteruit, en nu en dan is er stilstand en stagnatie. Het patroon is pas achteraf vast te stellen als we terugkijken op gebeurtenissen in het verleden en daaruit het heden trachten te verklaren en soms overmoedig, zelfs de toekomst. Terugkijkend vanuit onze comfortabele positie aan het eind van de 20ste eeuw is het meest in het oog springend de cesuur in het midden van deze eeuw, de Tweede Wereldoorlog. De periode ervoor en de periode erna drijven in onze perceptie als twee ijsschotsen steeds verder uit elkaar. De periode vóór de breuk staat dan voor toenemend nationalisme, militarisme en intolerantie. Het gedrag tussen de staten werd in wezen gekenmerkt door het recht van de sterkste. De ideologie die ons continent in stukken brak, verhief dit tot godsdienst. In de periode na de oorlog werd het Oosten onder een grauwsluiert ~~wordt~~ bedekt, maar sloeg West-Europa een geheel andere richting in: de weg van samenwerking. Het was na de oorlog, Winston Churchill die de gedachte van de Europese eenwording voor het eerst in de volle publiciteit bracht door tijdens zijn speech in 1946 te spreken van de noodzaak om *a kind of united states of Europe* te bouwen, waarvoor de eerste stap *a partnership between Germany and France* was. De Frans-Duitse motor werd toen voor het eerst gestart. De beweging weg van de valkuil van het vooroorlogse nationalisme was ingezet en begon momentum te krijgen. Een groot verschil van mentaliteit met de vooroorlogse periode was dat de overwinnaars hun eigen veiligheid niet meer zochten in een duurzame

bepierking van de economische en politieke macht van de overwonnen partij. Nee, staten moesten niet meer in het strakke corset van hun nationale grenzen en beperkingen worden gehouden. De nationale economische en politieke macht van staten zou zich moeten kunnen ontplooiën in de dynamiek van de Europese eenwording die eenieder ten goede komt. Deze grootse visie, met name verwoord door Schuman - en ik noem in dit Parlement zijn naam met ere - leidde in 1951 tot de ondertekening van het EGKS-Verdrag door de zes bekende landen, als eerste stap op weg naar een serie deelmarkten die uiteindelijk tot economische eenwording zou moeten leiden. Even leek het erop dat het mis zou gaan. De politieke integratie is in 1954 gestrand toen de Europese Defensie Gemeenschap het niet haalde en gelukkig, we hebben twee jaar nagedacht, en op de bijeenkomst van Messina werd de draad weer opgenomen.

In de fototentoonstelling die ik met belangstelling heb bekeken, wordt met passende eerbied aandacht besteed aan die bijeenkomst van Messina. Deze heeft ertoe geleid dat op 25 maart 1957, na negen maanden van onderhandelingen, het Verdrag van Rome kon worden getekend. Onderhandelingen geleid door de Belgische minister Spaak, wiens naam ik graag met ere wil noemen. Nu pas, veertig jaar later, beseffen we de grootsheid van deze gebeurtenissen. Met het EG-Verdrag legden zes landen de basis voor een proces van Europese integratie met dubbele grondslag, een economische en een politieke. Deze formule is gebaseerd op het combineren van het economisch belang van het vrije verkeer met het politiek oogmerk van vrede en stabiliteit.

Terugkijkend naar Rome zien we duidelijk de mijlpalen in de Europese integratie die het heden met het verleden verbinden. Zoals Rome niet in één dag werd gebouwd, zo vergt het proces van de Europese eenwording een lange adem. De tocht voerde ons tot nog toe via de Europese Akte van '86 en het Verdrag van Maastricht naar de huidige IGC. Onderweg sloten zich bij de oorspronkelijke zes nog negen lidstaten aan. De Europese eenwording wordt vanaf het begin niet alleen gekenmerkt door een duidelijke verdieping, maar ook door een ongekeerde geografische uitbreiding.

Aan het begin van mijn korte speech zei ik dat de loop van de Europese geschiedenis grillig is en dat er soms stagnatie optreedt. Mijn mening is echter dat er meer vooruitgang is geboekt dan men zich veertig jaar geleden had kunnen voorstellen. Een Unie die economisch en ook gaandeweg politiek meetelt op het wereldtoneel, is meer dan velen verwacht en sommigen gehoopt hadden. Natuurlijk, er valt nog veel meer te doen, maar bij deze plechtige viering is het goed om onze zegeningen te tellen zodat we morgen weer verder kunnen bouwen. Ik spreek hier de hoop uit dat wij in het jaar 2007 de 50ste verjaardag van het Verdrag van Rome kunnen vieren en dat wij dan kunnen constateren dat wij de volgende etappe hebben afgelegd op de weg die visionairs als Schuman en Monnet ons hebben gewezen en dat we zowel in West-Europa als in Oost-Europa kunnen zeggen dat het goed en veilig wonen is in het Europese Huis.